

КАРЛ ЛИБКНЕХТ

Берлин го помни и навеки ще го помни
в онези дни на своите бури главоломни,
когато в боен ред
вжрвяха полк след полк из улиците шумни
и речи, музики и тжржества безумни
отекваха навред.

Тогава огнедишаният демон на войната
по целата земя развел бе знамената
на своята страшна мощ.

Слепци, поведени от хищници-хиени,
звжнтяха сабли и летяха настжрвени
из кжрвавата нощ.

Като чудовище огромно и свирепо,
Берлин настржхна в своето безумство слепо
и надалеч простре
железните си лапи; накждето свжрна
села, градища и полета с гнев обжрна
на огнено море.

Но в страшната тжма на таз стихия бесна,
като звезда червена яржк факел блесна
и трепнаха навред
измжчени сжрца. Надеждата вжскресе
и над града разбунен зов разле се:
„Младежите напред!“